

Калина Малина
Седефеното копче

Едно седефено копче се бе скрило в кутията с дантели. То обичаше да си тананика песента на морето, но старият продавач не можеше да го чуе, защото беше глух.

Веднъж в дюкяна влезе бедно момиче. Очите му сини като небето. Косите с цвета на злато. Те стигаха до коленете на момичето и закриваха вехтите му избелели дрешки.

– Чичо, дай ми хубава дантела! – каза то.

Продавачът сложи ръка на ухото си във вид на фуния и чу само думата „дантели“. Посегна към рафта, взе една голяма кутия и я отвори.

– Но това са същите дантели, които ти донесох, за да ги продадеш. Те са от памук. Работила съм ги с дървени совалки. Ако имах сребърни, ако имах коприна, чудни дантели бих ти изплела, чичо, но нямам, нямам ...

Продавачът не чу нищо от тези думи. Стоеше сред дюкяна прав и спокойно чакаше да си избере момичето дантели.

Но изведнъж в дюкяна се втурна сърдита жена.

– Докога ще се бавиш? – викна тя, като надзърна в кутията. – Такива ли нищо и никакви дантели ще пришиеш на господарската премяна? Аз ти заръчах копринени...

Понеже жената викаше силно, продавачът я чу, протегна ръка към една по-висока полица и сне кутията, в която се бе скрило малкото седефено копче. Отвори я и жената замига като ослепена.

– Как греят! Колко са тънки! – възхищаваше се тя. – Не приличат на твоите, дето ги плетеш като че с нозете си.

Домъчня от тези думи на бедното момиче. „Защо ми се кара майсторката?“ – питаше се то. – Не знае ли, че за такива дантели трябва сребърни совалки и копринена прежда. Да имах такива совалки и коприна, бих изплела още по-хубави дантели. Бих ги обкичила с още по-разкошни рози.

– Не тъжи, малка хубавице! – обади се седефеното копче, но тъй тихо, че само момичето го чу. – Слънцето с ред грее. И тебе ще огрее някой ден, когато за твоите чевръсти пръсти ще се намерят не сребърни совалки, а совалки от лунни лъчи. Тогава твоите дантели ще се прочуят по целия свят. За тях ще пристигат пратеници от най-далечни страни. Ще дойдат и от моята родина – морето. Ще те поканят да се качиш на кораб, дето ще плетеш още по-хубави дантели – бели и сребристи като морската пяна. В техните паяжинни нишки ти ще вплетеш чудни морски лилии, обсипани с морски бисери ...

Както си шепнесе тъй, малкото седефено копче се изтърколи от

кутията и се мушна в сърцето на една копринена риза, за която майсторката плати добри пари. Тази риза щяха да пришият на господарската рокля.

През нощта бедната шивачка и плетачна на дантели, която спеше в една стаица под стълбището на замъка, чу същия шепот, който бе чула през деня в дюкяна. Отначало ѝ се стори, че сънува, и продължаваше да си лежи на бедната постеля. Как ѝ се спеше на малката девойка! Нали бе стояла до късно, за да завърши разкошната премяна на господарската дъщеря!

Както си лежеше малката шивачка, изведнъж в тъмната стаичка светна. Помисли, че се е съмнало, отметна завивката и седна на одъра. Но видя, че чудната светлина не грееше от прозорчето. Тя идеше от онзи ъгъл на стаичката, дето бе окачена копринената рокля на господарската дъщеря. А заедно със светлината се носеха нежни звуци и като песен галеха ухото. „Малка хубавице, не ме пушай в замъка! Не ме давай на богатското момиче, което си има много бисери и ще ме захвърли на сметта, дето моето крехко сърце ще се счупи и погине. Помогни ми да изляза на бял свят! Тъй съм притиснато в листенцата на разкошната роза! Аз съм същото седефено копче, което тая заран ти се обади в дюкяна. Ако ме спасиш, цял живот ще ти пея за далечни брегове, за моите роднини бисерните миди, за кораловите острови...“

Като чу тези думи, малката плетачка скочи от одъра, спусна се към закачената рокля, изтегли с тънките си пръсти седефеното копче от розата и го приши на своята вехта роклица. Но щом я облече, стана чудо. Девойката изведнъж се намери далеч от студената си мрачна стаица върху старинен кораб, който плуваше по открито море. До нея стоеше хубав момък и милно ѝ говореше:

– Благодаря ти, господарке моя, че ме спаси от зла магия. Омагьосан бях да стана седефена черупка. Дълго лежах на дъното на морето, докато вълните ме изхвърлиха на брега. Намериха ме добри майстори и изработиха от мен копче. Прехвърляха ме търговци от ръка на ръка, докато стигнах до ръката на стария глух продавач. Още като те видях в дюкяна му, стана ми много мила и скъпа и реших да тръгна с теб. Затова се скрих в хубавата роза и от копринената рокля преминах в твоята бедна роклица. Защото орисници ми бяха предrekli, че ще се спася от злата магия, ако срещна девойка като теб работна и добра. Господарке моя, аз имам кораби, големи богатства. Каквото поискаш, ще ти дам за туй, че ме спаси от зла магия.

– Аз искам само сребърни совалки с клъбце коприна – каза скромно

хубавата плетачка на дантели. И мигом получи това, което искаше. Започна тя да плете. Совалките играеха в ръцете ѝ. И тъй като сините ѝ очи сезираха в белите вълни и белите чайки, тя ги вплете в своите дантели. И в целия свят нямаше по-тънки, по-красиви от нейните дантели. В тях тя вплиташе много радости, надежди и мечти. И заради нейната скромност, заради нейната сръчност и трудолюбие, заради доброто ѝ сърце все повече я обикваше момъкът, когото тя спаси от зла магия и който я взе за своя жена. Разказват стари люде, че и днес пътува техният чуден кораб сред морската пяна. И днес на палубата му седи усмихната девойка и плете, все плете чудните си дантели.

КРАЙ

© Калина Малина

Сканиране, разпознаване и редакция: moosehead, 2008

Издание:

Приказки от български писатели
Издателство „Български писател“, 1981 г.
с/о Jusautor Sofia

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8895>]